

„Gi mina keelatud puu wilja külge ei puudu!” ütles kuningapoeg. „Siin on jo tuhanded miljad, mis niisama fenad on, fui need.”

„Katsu ennast läbi, ja fui sina tugew föll ei ole, siis mine Idatuusega soju tagasi. Tema lendab nüüd tagasi ja tuleb vasta sarea aasta pärast jälle seia. Siin läheb see aeg sinul mööda, kui sada tundi, aga siusatuseks on see pikk föll. Iga õhta, fui mina sinust lahkun, siis pean mina sind kutsuma ja hüüdma: Tule minuga! Ära sina aga tule mitte! Iga sammuga taewab sinu igasbus suuremaks. Ustutu sina saali, kus mina keelatud puu offade all magan, siis pean mina sinu vasta naeratama, aga fui sina omad mokad minu sun peale piigistad, siis longeb sinu nähes Paradiisi aid maa alla ja on sinu kohta kadunud. Waljud lõrbede tuuled saawad sinu ümber hulguma, lülm vihm saab sinu pea peale sadama; kurwastus ja häda saawad sinu osa olema.”

„Mina jään seia!” ütles kuningapoeg. Idatuul jättis jumalaga ja ütles: „Ole kindel, siis näeme endid sin sarea aasta pärast jälle! Jumalaga, jumalaga!” Ja Idatuul lautas omad tiivad lahti; need läätsiwad fui kuiwad wälgutused Leitusekuu õhtutel, ehit fui taewa wehkslemised talvel.

„Jumalaga, jumalaga!” kõlas puudest ja õiedest. Tooneküred seadsiwad ennast rongi ja saatssiwad

Idatuul Paradiisi aia piirest saadik, nagu lehwiwad lindid.

„Nüüd algawad meie mängud,” ütles Paradiisi-neid. „Kui need lõpewad ja päise waub, siis kutsun mina sind. Aga ära sina tule mitte! Iga õhta läbi seda aastad, pean mina sind kutsuma; igakord fui aeg möödas, jääb sinu joud sindlamaks ja viimaks ei mõtle sina enam foguni mitte selle peale. Täna on esimene õhta; nüüd olen mina sind ette valmistand.”

Ja Paradiisi-neid wiis teda walgeist sissedest chitatud saali. Kollased õilme-naramad oliwad kuld-kandled, millest mänguhääled kõlastiwad. Renad neiud õhulees walges riides mängisiwad ja laulsiwad omast õnnelilust elust, mis igawest festab ja kuida Paradiisi aid igawest õitseb.

Päise waus all. Kõik taewas lääfis fui kuld ja säras hiilgawate seinade peal. Kuningapoeg jõi wahutarvat Paradiisi-wilna, mida neiud temale palkusiwad ja tundis üht õnne omas südames, kuida seda iiälgi enne tunnud ei osnud. Tema nägi kuida saali tagumine sein taganes ja kuida hea ja kurja tundmise puu hiilgas, et silmade peale hakkas. Laul kostis nii pehmest ja nii meelitawast fui ühe ema hääl, kes ütleb: „Minu laps, minu armas laps!”

Paradiisi-neid kutsus läega ja hüüdis: „Tule